رنګين تصوير

شعري ټولګه

Ketabton.com

شاعر محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور سره شونډان غزل کې نه یادوم
خومار چشمان غزل کې نه یادوم

د ځانه دروند سنګين پښتون جوړوم
سپک سپک شيان غزل کې نه یادوم

د ګلاب ګل دې زنده باد وي مدام
دا نور ګلان غزل کې نه یادوم

سر چې ساتي سنګر دوښمن ته پرېږدي
داسې زلميان غزل کې نه یادوم

له مينه ناکو سره مينه کوم
فوق انسانان غزل کې نه یادوم

هر يو غزل به آشنا ستا پر نوم کړم
بيا نعيم جان غزل کې نه یادوم

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه خو واه واه؛ بېکاره هم درنه په خدایٔ ښه دی
ستانه په هر صورت مرگيه دژوند سپی ښه دی

ځار ئې له درده؛ دا مې نښه ده، دمينې محبت
زړه مې په هر گل پسې جدا، جدا بورغی ښه دی

طلائي حسن ليلام نه کړې، پښتنې خورې
جنس دکروړونو دې په سر نښان تيکرى ښه دی

په زړه زور مه وروره؛ دوه، درې کوه، ديوه په ځای
خونک دی ښه لگي په درد، ګرانې زګېروی ښه دی

خبته ټانکر؛ کونتې ډوول؛ ډوول دچارواکو مبارک
(نعيم) ډنګر فنګر، همداسې جگ نری ښه دی

محمدنعيم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

چې توله مینه مینه شې؛ نفرت ګیلم دې جم کړم
راشه خدایږ وهلې په یوه شوخ غزل دې دم کړم

نه دوئ څه انګر بنګر کړي، نه زه اوس ګناه نشته
ملا! دېموکراسۍ، ټول ښار دنجینو سره محرم کړم

تر څو احوال راتلو چې ته نه؛ بله یې نامزاد کړه
د کلي منځ کې ډزو سهار دولس کېلو کم کړم

مرګي ګلونه ټول کړل، پس له دې مه راځه سولې
نور نه درپسې ژاړم، نه دې غواړم، نه دې غم کړم

تر خپل وسه هر درد کار راکې وکړ نعیم جانه!
ظالم یو دېرش کلن مجردیت مې نو ښه سم کړم

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داسې پوخ په انګار نه وم لکه اوس
په زړکي پټ غار غار نه وم لکه اوس

مرکزي کرېکټر دمستو محفلو وم
دغمو، دردو یار نه وم لکه اوس

خوږې مچې راکوې زندګۍ پیغلې
وچې شونډې؛ خوار زار نه وم لکه اوس

سپېڅلتیا مې نورانیت تاعدوله
تور، شین مخ ګنهګار نه وم لکه اوس

مینه؛ مینه انسانیت وو، نعیم جانه!
خپل، پردي نه بېزار نه وم لکه اوس

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

واه؛ څه شيرين ئې؛ څومره پوست ئې څنګه ښکلی ئې
يوه ورځ بـه وي؛ لکـه شـــيريخ پاک مې ذبېښلی ئې

پرېږده چې درد څخه دې مـړ شم ما سـره دا ښـائي
زړګــيه خـــپله مې په هـــــر ښـــکلي داغـلی ئې

شرم کونکي پکې غرق فرق شول عجيب وخت دی
پارتوګـه! وه يې کــړې مــزې، چـاچې ابستلی يې

خدمت، مـدمت پرېږده، په دار دې ځــړوي دلـته
بې شماره مړه کړه بس ددې خلکو ښاغلی يې

بيـا مې سلام په ځـای مسجـد کې نـوم وانچــوې
نعــيمه! فـــام کـوه، دا څـه ســتر خدایؒ وهلی يې

محـمدنعـــيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له هغې ورځې چې پر تا مې زړه بايللى فرض کړه
دسرو لمبو په منځ کې مثلاً وچ خلى فرض کړه

سربازي غواړي، آسان نه دئ؛ تلل ميړو مقام ته
سلوکې يو ځان ژوندى؛ نه نوي وژلى فرض کړه

ځه! نو که نر ئې بيا تکيه شه، دچا خور ته لار کې
ځان يو ځل بل ځوان خپلې خور لار کې دريدلى فرض کړه

شيرين وطن کې مې ناتو، ماتو نه؛ خاص زړه کې مې
د تناره ها دوه متري سور سيخ تومبلى فرض کړه

اخ! درته مړ دې کړم؛ حاجي کاکا؛ کلا کې کله
بوى دحلوائې په ملا صاحب لګېدلى فرض کړه

مسلط کفر؛ وچکالى؛ زلزلې څه (نعيمه)
که دا اعمال مو وي، آسمان هم رالوېدلى فرض کړه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ونړېدو يو، يو دېر فـــــلانونه مې وو؛ وران شول
واړه آرمــــانونه مې يو بل پسې شهــيدان شول

شور مه کوه شور؛ که خدای کول آزار مو رنگ راوړ
وګوره خپل منځ کې رقيبان لاس او ګـرېوان شول

نوش ئې کړمه نوش نن څو لېوانو منځ کې ګير راغلم
زلـفې، انـګي، خـمارې ســترګې، ســره لبان شول

او شــکر پښــتانه ورونه مې تول جـنت الحـق شول
وې ويشتل يو بل مړه ئې شهيد ژوندي غازيان شول

ودې لـيد نعيمه! زمـوږ دحق زور په ملک صيب کې
لــونې ئې رندياني شــوې، زامن ئې بوغــيان شول

محمدنعــيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ورکـــه افـــکار دلــــــیوني به څـــه وي
زمـــوږ شـــعر او شـــــاعــري به څه وي

چې لاس نیوی دې لاس کې دومره خوند کړي
خـــــوله دې اېښـــول په اننګي به څه وي

آخــــــیرنی زور او طاقـت یې مــــــرګ دی
ددې دنـیا د ژونـد سخــــــــــتي به څــه وي

اکلاً یـو دوښـــــمن چې ځـــار نکـــړي تري
خــــدمت وطــن تـه د ســـــري به څه وي

ســـــپېره نس تی کې دمـــــرګي بېـــماري
ځــار، ځـار ددې خــــوار په زړګي به ځه وي

مجــــــــــردی دوزخ کې لــــــولـفه شـــو
خـــــدایزه ګـــــــنا د نعیمي به څــه وي

محمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځې کنه؛ خو که راځې آورې؟
دحج اکبر ثواب ګټې آورې

سخت دې ځان سوړ کړ په ګل ګل ځوانانو
ګل ځوانان بازې هدیرې آورې؟

شرف، اخلاق، قابلګي واړه تفف
نن سبا صرف پیسې پیسې آورې؟

ټول ژوند دځان غلامي خط درکوم
که دیارۍ لاس راکوې آورې؟

سورخي پوډر زنده باد تېره ئې کړې
د نادرخان دوخت سیکې آورې؟

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ناممکــن څېـــزونه مه غـــــواړه زړکيــه
لېـــونی به مې کــــړې ما هــــم لېــونيه

بــــوډا نه يــم قـــــوارې نه بــوډا ښــکارم
را خـــورزه خـــــورزه به نه کېــړې مــرګيه

تيتې سترګې يوې نجلی له څنګـه تېر شـــوم
لـــه آخېــــره ئې نــارې کـــړې نـــرښځيــه

تول ځوانان دې لېوني کړل خدای دې ورک کړه
کور دې ړنــګ شــه در په در شې سګــرېټيه

پــاچاهی کې دې هېــڅ شــک نشتــه پاچا ئی
په ګــودر د پــېغلـــو منــځ کې منګــوتيه

لکــه ورور ئې چې ئې داسې راتــه ښکارې
پــاک صـفا يــو چــاتـه ورتـه ئې سپـــوږميه

که مې کپ د خورمائي، منې نـصيب شـــو
پــه سجــــدو به دې ذده کــرمــه تنـــديه

ستا لــه خـولې نه دا خبــره بــلا خــونـد کړي
چې لـــه نـازه کلــــــه وائـې نعيمــــــه

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا صفتونه شي؛ موضع رانه اصلي ورکه شي
ځان مې پرې سپک سپاند کړ زما دې شاعري ورکه شي

راځه چې سرې صحرا ولاړ شو که رښتيا ياري کړې
کني تی تی له دېوالونه دې ياري ورکه شي

سړی تول عمر د آرمان دوزخ ته وغورځوي
په غريبۍ کې دې غم څه؛ آن لا ښادي ورکه شي

ها دوزخي سره شورويان ډېر ترحم پرې لري
ځينې مسلېمو خو دې آن مسلماني ورکه شي

يو کيږي بيا نن سبا کوره پښتانه هوښيار شول
لکه پخوا د ډيرينه کرښه به ببخي ورکه شي

د کابل جان ملنگي ښه ده پرې راځه نعيمه
د اورپائي کفري ملکو دې پاچاهي ورکه شي

(محمدنعيم وروړک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

چې نا پېـــــژنده مـــیلمه درشــــي؛ ددې یار دې نه وي
زړه مې تر غــــته کـــوته تـېر شـــي چې ریبار دې نه وي

بس چې په ژوند ورک؛ مرګ مې خپل وطن نصیب کړې خدایه
هېڅ جـــنازه؛ غـــسل؛ کـــفن؛ حـــتا مـــزار دې نه وي

ذاهده زه سخت ګـــنهګار یم؛ ســـتا په شـان له خـــدایه
حـــورې غلـمان نه غـــوارم؛ مـار؛ لـړم؛ انـکار دې نه وي

پـېرزو مې نـــشي پـرې پـه دې مـــاته یې زور معلــــوم دی
که ســـور انګـرېز هـــم وي؛ زمـا په شـان بېمار دې نه وي

تـــول چـــــتي یات دي؛ بابـــولالاې؛ د وروری درتـه وام
تیږه پـرې کـېږده (نعیم کو) چـنجان اشــــعار دې نه وي

محمدنعـــیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صفتونه تشریحات دې پکې بار وي
هر غزل مې لکه زه ستا خدمتګار وي

ددې دور اکثریت زما په شان دي
ظاهر خاندي په زړګي یې بل انکار وي

د هجران هره لهذه دې داسې لمانځم
لکه ښه ادرار نیولی چې ایسار وي

پودریان شي مرداري په ډیرانو خوري
چې وهلی څوک د سوي زړه آزار وي

خړیمې دي؛ خړیمې دي؛ خړیمې دي
چې بازار کې یې پر مخ زلفې تار تار وي

اې دا څه معنا تل خوب وینم چې مړ یم
د ایرګین سر انبوخاک کې مې مزار وي

که چا وېل درته نعیم کړې ته غږ مه کړه
حیاناکو جینکو کې دا اقرار وی

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند څه و؟ خو سلګۍ مې یو بل پسې وکړې تول عمر
د خــــپل زړګي په اور کې مې لمبې وکړې تول عمر

خـــوبانو ســره دمینې یوې، جملې ته وزګار نشـــوم
دوړې په سې مې مـــنډې، رامـنډې وکـړې تول عمر

دوئ ووهـــــو د ســـر دســـرې ســـر مــــو، لا وهې یې
مورږ وغندل، تر څـنګ مو یې ښـیرې وکړې تول عمر

اخ! زه به په محشر خدایږ ته په کوم مخ وړاندې کیږم
دشــــیخ په نوم، تګې کې مې مــزې وکـړې تول عمر

زمــــورږ د انســـانیت دعــــوه باطـــله ده، نعـیمه!
مـورږ غـــیرې انساني کړه وړه، جګـړې وکړې تول عمر

نعیم جان بوډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ څه راکړه؛ خیره لږ، په الـودا یم
ای د حسن په دلی ناستي ګدا یم

په حصور کي مي د لوستو څاروی بویه
د نا لوستو امامت کوم ملا یم

شکر خدایه صبر راکړی، غم یي نکړم
کني ښه وینم چي غرق، فرق یم، تبا یم

هسي نه لکه خانان خدایي شروع کړم
خان مي مکړي خدایه تاته په دعا یم

کفر نه وایم، په شعر کي مي کمی دی
شعر بازار کي د وخت څکه دخندا یم

سر دي وخورم په ځوانی مي دي اور بل شي
چي په درد دوطن نه خورم بي معنا یم

نعیم جان بودا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل په زړه باندې را آورې
خوږې مورې مورې

وایم تول جهان زما دی
چې مې سترګو لاندې ښورې

ته دې تل راته ژوندی ئې
ښادی نه غوارمه نورې

مرګ او درد دې خدای پر ما کړه
زما د دوارو سترګو تورې

نعیم وایي ژوندی اوسې
تر ډیر ډیره وخته پورې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه وایه حق دلته دوکې چلیږي
ژبه ګونګۍ سترګې ړندې چلیږي

د خدایځ احکام د پردې شا ته لاړل
د اساسي قانون مادې چلیږي

عقل؛ تعلیم؛ انسانیت واړه هیڅ
ګوند ګوند بازۍ زور او پیسې چلیږي

مزې چې نوم د آبادۍ څوک یاد کړي
سرې سبا ئې جنازې چلیږي

نه، پردې جاز مې ګران وطن کې، نه
نعیمه؛ زړه کې مې چاړې چلیږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ګام په ګام دې اړ کړم سوال ته دمرګي دنيا
راسره وه دې نه کړه يوې روپۍ ځواني دنيا

توپک ناکام دی، توپکيانو خپل ځانونه ورک کړل
قلمدانان دي، نن سبا چې لړزوي دنيا

چا چې جهان ليدلی څوک چې ګرځېدلي وايي
حورې دې پېغلې پښتنې ددې فاني دنيا

څه ما هم غچ درنه اخېستی له مرګي ها خوا
سوي غزل به مې دې هر وخت ژړوي دنيا

نه دې کړه شل نه به ئې شل کړې په دې ګانې کېږده
نعيمه! غم دې وخوره نور د ابدي دنيا

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نه هوس، نه د وزګار وخت ساعت تېرى دى
هـر غـزل مې د ځــانګړي درد زګېروى دى

ځـــــــــــناور بلا دي دېرو ته ور واوړي
پـه خـېره دچـا تـېر نـه وځې چې سړى دى

نه دنيا ده، نـه عـقبا دا چـــېرته ګـــرځم
رالــوېدلى دي پـه يـوه ســـترګـه پېکى دى

په غربت کې څه سپيره ګرد په مخ پرېوزي
تـه بـه وائـــې، د ګـــازي داش بـولانـى دى

هـا دننګ، غيرت مـــېړو معيار اوس نه دى
هـــر دلـه، دوس پـه ســـر ايښى پتکى دى

دبنده پـه خيال نظـر (نعـــيم) صحت تـه
ســـېږنى كـال ئې دژونـد آخــــرنى دى

محمدنعـيم وردګ

1397"2"30

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

دزړه سکــون د روح درمــــــان مې ئې
ادکـــــــــې ته نه ئې ایمـــــان مې ئې

یوې ته دې یو سترګک ته پرې نښومه
افف؛ څومره لوی ظالـم وجـدان مې یې

یوه ورځ مې وچ تول ژوند کې ونه لیدې
پتی دشـــــولو؛ کـه ګـــرېوان مې ئې؟

اې! مســــــلمانې، مســـــلمان دنړې
خــوږه خــورکــه مې، ورورجــان مې ئې

دزړه لــــه درده، یو نیم پوچ لـفــظه!
دشـاعـــرې شـخـصـې نشـان مې یې

(نعـــیمه) مـــالـکه مســـله د ژوندون
د زړګـــې سر مې، ئې چـــشمـان مې ئې
محـــمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

شکر دی مور مې شته، خوشبخته د دنیا یمه
په پاچاهۍ کې مې هېڅ شک نشته پاچا یمه

زوړ نه یم لرې سپینې ګیرې هسې ګپ کوې
نه؛ نه دروغ وائې؛ هـــفته مخــکې پــیدا یمه

خیر نن خوب کې راته وښایه رحمان خدایه
څـــوک دې زمـــا په قــلم کـــړي، زه د چــا یمه

تنهایۍ سوی یم؛ جوړه سپیان چې اوس ووینم
شـــکر پرې وباســـم؛ تـر ډیـره خــوش اروا یمه

نعیمه؛ تروش تندی مې مـرګ دی؛ د نازک زړګي
شاعـــر یم، فـــام کوه، له عـام انســـان جــلا یمه

محـمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ژبی، ژبی یم خوږې غوښې د ځـان خــورم درېسې
لکه په مور پسې تي خـورې ماشـوم مــرم درېسې

وروسته، په ډېر زور زره نازره ورځنی ژوند پرې کوم
هر سهار مخکې له هــر څه مـــات زړه ترم درېسې

په تصـور کې شپه او ورځ د ستا تر څنګ لوغېږم
د خـيال پلـو په آس ځـان هـر ځـای رسوم درېسې

شيخي مېخي به مې تار تار وي يوه ورځ ګورې به يې
واک، رانه بل دی، په شـرمـو ځـان شـرمـوم درېسې

ملا، تعويذ، زيارت، فالـونه، خـو ناکام شول، دا ځل
توکل په خدایؑ يو څو خـواږه غـزل ليکم درېسې

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په روی دلوی شان دې عاجل غواړم پنا ربه
نور خو نو ته ښه ویني حال زما ربه

ستا امتحان دی، که دخپل جهالت پایله مو ده؟
ولې مو جوړه ده، له ملک نه کوشترګا ربه؟

لوږه وي، تنده، مرګ، ترور دوی پسې یې نشم زغمی
په ما پسې کړه، نور د هر افغان بلا ربه

بې صبري خدایه کې کوم، غیرې ارادي کیسه ده
زه غواړم وخاندم، ها غرښي د ژړا ربه

سیده یې ولېږل دوزخ ته، دجنت په امید
غرق، یې کړل دېر محمدنعیم نیمچه ملا ربه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم ده، سوزي، پرې خوربږي، زما داسې زړه دی
مار او لړم هم چې مرکېږي، زما داسې زړه دی

هااا ئې نفرت نه تش په تشه یو سلام نه اخلي
دی ئې مچو پسې سولېږي، زما داسې زړه دی

مکاري، فرېب، دوه مخي ته وکړي، ستا خیال نه وي
سترګې دده مړې وي، شرمېږي، زما داسې زړه دی

توکل په خدایځ نامسلمان یار ته نن بیا خاندم
دا دوې، درځ شپې ژوند دی تېرېږي، زما داسې زړه دی

نعیمه؛ ماسره دې وشي ظلم، مګر له ما
مېږی دې هم نه آزارېږي زما داسې زړه دی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غرق شو، تبا شو، ځار قربان قسم ده
زړه مې ټوک، ټوک شو په خپل ځان قسم ده

خوارشئ شیخي مو را تار، تار کړه، ښکلو
خېل او خټک یاست دشیطان قسم ده

که انسانیت په انسان کې شرط وي
زه موږ کې نه وینم انسان قسم ده

په ملیاردونه آرمانونو کې مې
تر ټولو ستر دی ستا آرمان قسم ده

قسم تا مات کړ، توبې ما ویستې
وېرېدم پرې نه وخي آسمان قسم ده

نوم نه د مرګ مې هم بلا خوري بلا
نور ژوند کړو هم نه لرم توان قسم ده

چې په غرو نه ځي لېونی نه دی لا
صد آفرین په نعیم جان قسم ده

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

جنګ بس دی غـــېږه راکړه وروره، آورې؟
زمـــا د دوارو ســــــترګو تـوره، آورې؟

ښه به درس زده شي، انجینر دې کړم، هو
شپه ورځ مې ذهن کې ته ښــوره، آورې؟

څه نـو مــردار مې کـــړه، کافــر یم، بلې
تاســره نـه کـــېږي، ســـر زوره، آورې؟

لـرې ناځـــوانه شـــــنه لوخړه دې کـړم
ببل ببل مې بـل هـــر رګ کې اوره، آورې؟

خـــیر په جګ بـلاک یې مــه غـــــولېږه
آرمـــان بـه وکـړې راپسې ګــــوره، آورې؟

نعـــــیمه؛ مـرګ دې نه وي، امـن دې شي
پښو کې دې لنګ وي، ډوډۍ سپوره، آورې؟

ـــ محمدنعـــیم وردګ ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه ورځ به ګوري، چې یا ما وخلي یا تا راکړي
خدایج ظالم نه دی، چې تمام عمر سزا راکړي

ورته به ژاړم تر هغې به مې قانع نکړي
ستا نه بغیر که څلور کونجه دنیا راکړي

مینه مې زور شوه په حیا، کور ته ور وتښوم
عجیبه خوب وو، نن شپه څوک به ئې معنا راکړي

مرم محبت قحطۍ وهلي زړه له درده مرم
نشته هیڅ کس چې پرې پټۍ کېږدي دوا راکړي

پخوا مې ډېرې آرزوګانې وې نعیم لالا
اوس وایم خدایج دې د روزۍ په ځای شیفا راکړي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نـور مې چې هر څنګه کوي دې آرمـانو دعـاوې
خــدایه رد نـه کـړې تر څـیګر د رسـېدو دعـاوې

دهکان وو؛ څکه ئې له مړه جسد خوشبو جګېږي
دې سـړي وړې د انســان، مـرغـه، مـالـو دعـاوې

دوخت پښتون په څانکدن وېل؛ اخ رانغله سوله
بې نتجې مې شوې قریب څلوېښت کالو دعـاوې

چې یـا ددې، یـا د هـغې دنیا شـم؛ خـدای لپاره
راپسې امـین ثم امـین کـړئ فـرښـتو دعـاوې

فکر دې کـړی (نعیمکو) دنـښې مـنځ مـنځ ولي
هېڅ خـطا نـه ځي مظلـومـانو د لاسـو دعـاوې

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

زه پر تا څـــومره نازېـدم ته څه ناځـوان وختې
عالـم دې تــول په راز خـبر کړلـو شیطان وختې

افسوز افسوز ما درپسې څه په خوند لمانځونه کول
مـــلا امامـــه ته خـو پـــوخ نا مسلمان وختې

په ماشومتوب دې مزه پلنه وه چنجان شی نه وې
پـه پېغلـتوب درجــه یک د تــول جــهان وخـتې

ما ویل زوی به دې اصلاح کړي زه پر تا عرضي شوم
ته خو دې زوی نه هم پنځـوس چنده نادان وختې

دوه پاچاهان نیم پـه نیم ویش او بلا نـورې کیسې
څـه ناکـــردی مې تـر مظلــوم افـــغانستان وختې

زه پـــرې باور لـــرم ذره ئې خـــوشحالی نه چـوي
سپینې سپـوږمی که په نصیب د نعیـم جان وختې

محمدنعیـم "ورورک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

پیدا مې نکړل آخـېر هـــم ورته درمـــان خدایه
عبس مې تاو کړ، په جهان نیم مړی ځان خدایه

زنا، شراب، قـتل هـر څه په مـا ملګرو وکـړل
څـه هــسې تور پورې کـــومه په شـــیطان خدایه

روان بحـران مې په هـــېواد نور د زغـــملو نه دی
یا عـــاجـل سوله، یا راپرې باسې آســمان خدایه

ای هی، عجیب دی، ته به وایې ها د لوطؑ قوم دی
دلـته څـــه ونکــــړل، څـه نکـړي مسلـمان خدایه

په تـول پـوره وم، نــور، یــوازې د لکی کمی وو
ځـــــان مې نن وتلـو په تله د وجـــدان خدایه

لکه مـچی په ملکه، چې په لکو تـرې تـاو وي
شکلي عاشق کړې دشرق، غرب په نعیم جان خدایه

محـمدنعــــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لو ئې ګډ کړی، له هر خوا دی ګوره
خپل جهالت راته بلا دی ګوره

په شرق او غرب یې درناوی کیږي
حسن دتول جهان پاچا دی ګوره

متقابل احترام زده کړه پیره
کبر صفت خاص د الله ج دی ګوره

نجیني غرب ذوقه دي، ریباره دوخت
ورته ونه وایې ملا دی ګوره

دا چې (اغه) کړو هر رقیب نعیمه!
راباندې کړی ما او تا دی ګوره

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته هر یو ځان جهادي بولي
ځوک چې وروړ مړ کړي ځان غازي بولي

ظلم زیاتی مې چاسره وس کې نشته
خلک مې نیک انسان ناکي بولي

دوئ چې تانګو سره راغلي هېڅ
موږه په خپل کور کې یاغي بولي

تن کې جامې مې غربت سپي شکولې
خدای ناترسان مې پودري بولي

رشوت خوارو هم خدای ته ګپ ورکړ
اوس رشوتونه شیریني بولي

بې وفائي، دروغ؛ دوکه، غلا یعني
جګ وهل ځینې چالاکي بولي

نعیمه فکر ته دې فام ده؛ ډېری
پرتوګ ابستل دیموکراسي بولي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

وختونه وروسته مې پـوره دا یو آرمان کـړې ربه
جانــان زمــا د زړه کــرار مــا د جانـان کـړې ربـه

دا د انسان په لاس جوړ شوی هیڅ خوند نه راکوي
زموږ وطن کې خور قانـون د پاک قـران کـړې ربه

چې په راستۍ د دوه یارانـو منځ کې منـدې وهي
دا ریباران بې سـوالـه څـوابه جنتیان کــړې ربه

څوک چې د بل ناموس پسې وي بې عـذتي یې غــواړي
په خپـل نامـوس یې شـرمیند په تـول جـهان کـړې ربه

ساعت به مې تېر وي مداري غوندې بې منځ کې ناست یم
ددې محــل ښـکلي پـه مـا تـول عـــاشقان کـړې ربه

په بیت المال ئې چې شهرک او مارکېټونه جوړ کړل
د ملت حــق پکې لــړم او ښامــاران کـړې ربـه

دیرې بې ستره بې حجابه پېغــلې وینـم ښـار کې
د دوئ لیـاره یــو ځـل بیا یې طالبــان کـړې ربه

دا کبــرجـــن ښکلي چې ماســــره یاري نه کــوي
دوئ هم بدرنګ دنګر پنګر زمــا پـه شان کـړې ربه

څوک چې ددې مظلـوم ولس د مرګ فتوا ورکـــوي
په سـرطـان مـرض اخته دغه مـفتیان کـــړې ربه

له خارجیانو سره چې جنګ کړي فېدائي پـرې کوي
هغې غازیانـو مـرګ او درد په نعیـم جان کـړې ربه

محمدنعیـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکۍ نه تښیو ته سوتی دوا دی
سختو رنځورو ته مرګی دوا دی

دخدای قدرت دی؛ نارینه ته ښځه
برعکس ښځې ته سړی دوا دی

هسې یې ګرځوې طبیب په طبیب
ترورې د لور دې سپېلنی دوا دی

ثبوت که غواړې پول سوخته ته راشه
ځان تباهۍ ته سیکرېټی دوا دی

د معیارې شاعرۍ وږیو ته
محمدنعیم انبوخاکی دوا دی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته ئې اجر راکړې نور ترینه ساتې خدایه
ابلیس لعین مې په شان مه رنځوره وې خدایه

جرأت دې هرې ګناه ستا رحیم صفت راکړی
خوښه دې نور پرې ټینګوې، که مې بښې خدایه

هفت رنګ دېوې ئې هره شپه په زیارت ولې ګرځي
دا خو مردار په نوم شو خښ بې جنازې خدایه

مسافرخونه غوندې هیڅ پکې ستړیا نه وځي
د سره انګریز کافر کور مه کړې بې ادې خدایه

تېر کال ئې دا ورځ په پغمان کې څه آتڼ وکړ
سږکال ئې رېي په زیارت باندې جنډې خدایه

لکه نعیم؛ نه ئې څوک مړي نه ژوندي کې وهي
کافر غریب مه کړې ددغې زمانې خدایه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

دسـپوږمۍ غـيږ جنتسـتان ته ولاړم
بېګـا دخيال تال کې اسمان ته ولاړم

روان بحـران مې په وطن اوبه کـړم
په اوښکو اوښکو کې ګرېوان ته ولاړم

په اتوم بم ښـېرو ها سپين کور وله
مور؛ لېونتوب نه کـه ،بيابان ته ولاړم

تـر پل صـراط د ژوند خــطا وتلم
دبدبخـتۍ حـد غـرقسـتان ولاړم

رنګ بنګ کابل پسې مې زړه خوږېدو
که بـه هـر څو رنګين مکان ته ولاړم

بـدترين شخـص تر ما نـه وو، پکې
عدالـتګاه دخـپل وجـدان ته ولاړم

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په خپل قــدرت، خپلې خولې لاړې مې دوا کړې خدایه
د طـــــبیبانو دروغ ناعــــــــلاج وینا کړې خدایه

غـــریب ســـړی یم، د لکـو ولـــورو وس نه لـــرم
یوه ما پسې هم؛ لکه یوسف پسې ذلیخـــا کړې خدایه

چې یو بل نه وژني؛ دوښمن ددین، وطن، سر، درک کړي
افـــغان وکـړي په خـپل ســود او زیان اګا کړې خدایه

د ملنګی کچــــکول تســـمې مې غـــــاړه وخــــوړله
که ډیره نه وي دوې درې شپې خو مې پاچا کړې خدایه

ددوئ دغـــــم د زغــــــمو نه یم ددوئ مـــه را وینې
بلا د مـور پلار خـوینو ورونو مې پر مـا کړې خدایه

تول عالـم ســوله غـوښـته دعـا کې؛ لېوني نعیم وېل
دنعیم جــان تر شــهادته جــنګ ســېوا کـړې خدایه

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ټول ټیکه ټیکه یم، لکه ګــــران وطن مې وران یمه
نن وي، که سـبا وي، د ګـور مـړیو در روان یمه

زوړ یې کـړم ولــور پسې دې خــارج مملکتونو کې
ستا پلار به خوشحاله وي، چې زه هم مسلمان یمه

خیر که هر څو مې ژوند جنګونو سـرو لمبو کې دی
شکــر دی الحــــمدالله بیا هـم چې افــغان یمه

هر څو چې صوفي یم نجلۍ ځان راپورې مه موښه
هسې نه چې څه مې درته وېلي وي، انســان یمه

مـه مې وژنه ګـــوره لـه آزاره بې لـوخــړه شې
مور لرمه، خور لرم، بچــیان لــرم پرې ګران یمه

دامــنم وردګـــو کې پیدا یم؛ خــو دا نه مــنم
تنهــا دې وردګ یـم؛ نـه د ټول افــغانســتان یمه

محمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پاسه تندر څلور خوا رانه طوفان تاوېږي
سره اور کې ناست یم؛ شنې لوخړې مې په ځان تاوېږي

شېخانو ستایل مو بدل کړئ، چې عالم ئې غرق کړ
ستاسو په بنه، د وخت واړه شیطانان تاوېږي

زړه به دې ټوک ټوک شي، هر ملک ته د نړۍ چې ولاړشې
سپېره مېره ګوله ډوډۍ پسې افغانان تاوېږي

چور چپاول ته دې بانې جوړه وي، بیا کابله
فکر دې شته پرې، تنظیمیان لکه لېوان تاوېږي

نظر قران ته جهالت دی، توقع دسولې
وطنه څو دې په سینه دا یهودان تاوېږي

نعیمه فام؛ وچ سرې سیند نه پورې ورې کوي
د ځار، قربان ژبو تر شاه دوکه بازان تاوېږي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

اخ؛ ته به وائې راخــطا له طــيارې يمه
انـدام انـدام، تيکـه تيکه پرزې پرزې يمه

ځغله دوزخه! زمـا په وړاندې آنتن نه ورکوې
شکــر بلبل د کلـــــمه ئې طخـــــيبې يمه

دغليمانو په دستور، ورور ته کمين کې ناست يم
لـــوده ترين، لـــوده ترين د زمـــانې يمه

د خـــور، وريندارې مرغ پلو ته اشتيا نه لـرم
سخــــــت وږی، تږی د ادې دلاس شـکنې يمه

بې غــيرتۍ نه سرې مـړ ښه دی، بدی ښې دي
حــق نه دفـا کې زه په دغـــه عقــيدې يمه

نعـيمه! پرېږده په ما تېر ژوند نه مې مه غږوه
تـول يـوه تـر بلـه دردونکـــې خـاطـــرې يمه

محمدنعـيم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه شی ئې جوړ کړل رانه ګوره سړی څه ووائي
دعــاشقۍ لــه ظلــم زوره سړی څه ووائي

که مې تربور وای وچ په تنده مې وېشتلې اوس
حــيران بريـان يم تـاتـه وروره سړی څه ووائي

دلته به کار راته پيدا شي که بل ملک ته لاړشـم
پـه مـا د هــر دوکـانـدار پـوره سړی څه ووائي

نن خــو دې تولـه شپـه ښې لـړې رانه پورته کـړې
دتـودې غـــــيږې د يـاد اوره سـړی څه ووائي

ولا عجــيب دی، د وردګــــو هـغه حـــورو کې
(نعـيم) مئين دی، پـه يـوه تـوره سړی څه ووائي
محمدنعــيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په شرابي حرص دفاني دنيا لمبې لګوم
د مبايل په سکرين تصوير د هديرې لګوم

بلا پس پاتې يم؛ روان دور سره هېڅ نه خورم
په تندي مُهر د آدمؑ د زمانې لګوم

بېګاه پخه شپه چا مسيج کې راليکلي وو
د ياد له درده دې درګرده په ځان خولې لګوم

يوه د نړۍ ظالمان، بله د نړۍ مظلومان
په دغه نسل پښتانو دا دوه تاپې لګوم

لا هم وعليک په ځای کنځل کوي، بلا مودې شوې
په زيارتو رنګه جنډې ترم، ډېوې لګوم

زما د سر د درد دوا (نعيمه) پوه ئې څه ده؟
يو څو شېبې ئې په زنګون مې د ادې لګوم

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځار دې شم، ځار خدایځ دې رپاند لره، هر لور بیراغه
زمـــوږ هـویت زمـــوږ د دوارو سـترګـو تـور بیراغه

سر مو له تا، ملک مو له تا، مال مو له تا نه، قـربان
دریغ بـه یې نه کـړو، کـه حاجـت شو د څه نور بیراغه

ته ئې چې مـــوږ یو، له تا پـرته مـــوږ معنا نه لـــرو
جـګه شـمله دپلار، تیکـــری مــو ئې دمـــور بېراغه

سـتا له عظـمته شنه لوخړه شـــول زغمی دې نه شي
ډېر وینم، ډېر هــاخوا، دې خـــوا سوځي په اور بیراغه

تا ته چې بد ګـوري آسمان دې خـــدایځ را پرې باسي پرې
پـه خـــوند ذلیل او هر دوښـمن دې شه شـبکور بیراغه

پـه شـرق او غـــرب دې دجـــمله ســـــیاالنو سر اوسې
خـــامـوش دې مه شه تر ابده شــرنګ او شـــور بیراغه

تور، سور، شین ماشاالله څه خوږلږې، څه ښکلی ښکارې
د نعـــــیم جـــان دروح ســـکن د زړه تکـــــور بیراغه
ملا نعیم جـان وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تا بايللو نه راپس مې د زړګي عکس
فرض کړه له بامه رالوېدلي منګوټي عکس

اخ! ښنګه خوار، ښنګه بې قدره شوې، ځار ځار کابله
سترګې چې هر خوا اړوم؛ سرېښ دی دسپي عکس

شنه خوله، خوږې زلفې ډک ښار منځ کې راغاړې وځه
راځه زوی مړ کړو د رقيب په يوه فلمي عکس

په خوند ديوې ګناه پوه نشوم، ګنهګار شوم هسې
تل به مې سترګو ته کې ودرېد دمرګي عکس

دېموکراسی! خونده دې نشته؛ هغه ورځ دې منم
چې په سپين سرې نيا مې واخلې پتلوني عکس

نعيمه؛ رايه کوم کانديد ته ورکړم؟ دا وايه
ما خو ئې ونه ليد عکسو کې دسړي عکس

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر خوا نه رارنګه وه، کیسه د زندګۍ داسې
توکې دهر چا راڅرګندېږي لکه پټۍ داسې

څه شی دې راجوړ کړل ترې ای هی زما وطن ګوره
اور واخلي، ایرې شي، رنګه بنګه شي نرۍ داسې

څه بچېش دخوار غریب یتیم کوندې دحق زور دی
نه پرسېږي پاکه مزدورۍ باندې سومبۍ داسې

بې شک او شبهې دنړیوال جام مستحق یمه
نه دي تېرې هېڅ، نه به شي تېرې ملنګۍ داسې

غلا، قاچاقبرۍ؛ دوکې؛ دروغ یعني قانون خلاف
دېرې کانې وکړې په نعیم ملنګ نستۍ داسې

محمدنعیم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زهرو جام به مې نوش کړی په هوس و نن
نافرماني که دخدایؐ نه وی، ژوند مې بس و نن

پښتو دې ورکه شي، دودونه يې دې سر وخوري
د دوه مئينو تر منځ داسې جرو بس و نن

پروني مړی نه چا ياد کړو، نه يې دعا پسې وکړه
خيرات کې غم يې هر سړي سره د نس و نن

تکيه په خدایؐ ژوند ته مې بيا طمعه پيدا شوله
ځوانانو مېنځ کې يې په ما باندې فوکس و نن

دچيغو، ريغو سر شکونې انرژي مې نه وه
په واړه زور مې دا څو بيته فرياد وس و نن

عجيب خوره، وره روانه وه، نور پرېږده په ځای
ملا نعيم هم پسې ښکنځل ترې مات اودس و نن

محمدنعيم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا آرمان مې خدایځ ایستلی وای اخ کاشکې
په ګــــــلاب یې نـازولی وای اخ کاشکې

شــیرنی کې به مې څه غـوښتل پوهېږې؟
ورک چـارګل دې ما مندلی وای اخ کاشکې

معیوب څــان دې کــــــور ته ولې رالېږلم
بمه! هلــته دې شــیندلی وای اخ کاشکې

رانــه نـه تلې بیا ولـو کـه شـــوروی وای
چې زړګی مې دې لـــیدلی وای اخ کاشکې

دا څـــه وینم؛ دا څـه اورم ای هی خـدایه
نور آســـــــمان راپرېوتلی وای اخ کاشکې

له مورکی نه دې قـربان، خو ظالـم پلار دې
لکــه ټانګ په بم خـــتلی وای اخ کاشکې

دې اخـــــــیر دزنـدګی کې مـــو نعــیمه!
دوې درئ شپې امن راغـلی وای اخ کاشکې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې راځئ چې جنګ له مینې نه قربان کړو
پاتې ژوند تېر په رقم د انسان کړو

د وحشت کړه به وحشیانو ته ور پرېږدو
پس له دې نه به ځانونه هوښیاران کړو

ټول عالم ګورئ پر مونږه پورې خاندي
راځئ پورته له دې وارو ښخه ځان کړو

دا دسرو وینو تغر به نور ورټول کړو
اور به بل د جنګ جګړو په سامان کړو

مسلمان یو افغان یو شکر واړه
هسې یو پر بل نعیمه بد ګومان کړو

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

بــلا مودې زمـــوږ په کـور کې یوه روپۍ نه وه
له غـــرېبۍ مـو د اختـــر په ورځ ډوډۍ،نـــه وه

په ژوند کې یو ځلې عاشق شومه یو چــا باندې
بد بختـــانه هغــه هلک وخـــوت نجلۍ نـــه وه

صفت مې مــه کـــوه عـــالمــه صفت وړ نه یـــم
ورانۍ مې کړلې خو ټوپک کې مې مرمۍ نه وه

تېر ماذدېگر مې د انسان څېـره کې خـر ولېـد
پــه تـــول تـــللی وو پـــکت پکې لکۍ نـــه وه

بـــچي یې وړي تـــرې ځـــاله کې په طمعـــه وو
بېچـاره چېـــرته چـــا ویشتلې وه مـــرغۍ نه وه

زوی ته یې کـــوره الله ج څه آرکاه بـــارکا ورکړه
د پـلار ملنگ به یې گرېـوان کې یوه تنۍنـــه وه

ویــــل یې هتـــماً بـــه راځي یوه شپه وردک آشنا
زنـــګ در وهمه چې په کـــور کې مې ابۍ نه وه

نعیمه خدای ج خبر هغه دونیا دې څــــنګه شي
پـــه دې دونیا خـــو دې مـــزه د زنـــدګۍ نـــه وه

(محمدنعیم ورورک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داسې پيمال کړم، زندګی په آرمانونو باندې
فرض کړه کالونه باران شوی؛ کاغذونو باندې

د وخت له ښکلو ئې د يوه پښې راونښويوې
بل دې شي اور زما په بې معنا شعرونو باندې

غم د اولاد دلوړې يوه مور دلته غم نه بولي
د بختورې به پوره وي، ماښامونو باندې

په فرعونيانو دې فام شته؟ وطنه بيا يې زړه دی
چور؛ قتلې عام؛ ورانی په نوم د جهادونو باندې

ښکلو ترغوړ بل څه درځي که له لکی معيوب ياست
ولې وعليک په ځای کنځل کړئ؛ سلامونو باندې

پسې لېوني زړه کې محبت د ملک او مال قتلوم
څمه نن ګرځم د مالدارو په قبرونو باندې

نشې، ملګري، موسقي هرڅه مې وه آزمويل
غم نه خلاصون مومي سړی عبادتونو باندې

نعيمه ومنه د يوې نامزادی خوند راکوي
د پتاو شوي بم خبر په سرو پوځونو باندې
محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خلکو کړو وړو ته چې ګورم وایم ترنګ نشي
له آسمانونونه وېرېږم چې را ړنګ نشي

زړګیه خیر کمه تومه ګوزاره کوه
خدای ناخوسته چې کومه ورځ مو سره جنګ نشي

پاچاهي هم تر هغو پورې مزه نه کوي
سړی چې مخکې یو کرت ورته ملنګ نشي

نصیب ته وګوره لونګ پټو کې وکرم
سپېره شین شوبی کې را پورته شي لونګ نشي

مشهور متل دی چې ځای نه تنګېږي خو پورې
نعیمه زړه د چا چې خو چا سره تنګ نشي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

عجیبــه وخـــت دی مسلمان سـړی خطا بولي
خــلک د خـــدای او د رســول خبــر ګنا بـــولي

ډوړی وهل سنګسارول ډیــر شـــرعي احـــکام
ظلــم زیـاتــی ده وایـــي واړه نـــاروا بـــولي

له خپلو ګېډو خپــــل ځـــانونونه فتـــوا اخلي
صغیـــره څــه ان کبیـــره ګنـــا روا بـــولي

خــدای ناخـــوسته لکه یهود او نصارا غـــونډي
لــه اخېـرت څخــه بهتــــره دا دونیـــا بـولـي

کل همـه غـرق دي سـر تــر پایه ګنـاهونو کې
په عـــیني حال کې هر سړی ځان پاک صفا بولي

نعیمــــه کانو بانـــــډي ولي ناصبحـان دلتـــــه
څوک وهابي څوک پنج پیري څوک یې ګمرا بولي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

نشته په دونیا ستانه څــوک ښه موری
ځان مې یې ځیګــر مې یې او زره موری
سر مې دی که مال مې دی که ملک مې دی
ستانه دې قـــربان شي دا هـــر څه موری
ژونـــد مې پـــر تا ښـــکلی او روښانه دی
بېلـــه تا مې ژونـــد ده تپ تیاره موری
څومـره چې ستا نوم مې په زړه خوږ لږي
دومـــره به هیڅ شی نه وي خـــواږه موری
سم کـــونتنامـــو غـــوندې زنـــدان ښکاري
کلـــه چې په کـــور کې نه یې ته موری
تل چې نعیـــم جان ته پـــرې دعا کـــوې
ځار دې شم قربان دې شم تر خوله موری

محمدنعیـــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ما نـه لاس مینځه چې دا حــال وي مـا تـبا شماره
کـه ذره تـرک نـشــوم؛ پـاګل مې خــــامخا شماره

چې دېش آنتن دې په بام کېښود؛ کاکا پس له دې
زامــن کـــونیان؛ لــونې رنـدیانې د انـدیا شماره

د خپل بیراغ درېدو احساس چې په اټک نه کړي
هغه افــغان بې لکۍ شــین خر د صحــرا شماره

چې احــساســات پکې کــنترول څخه وتلي وو
ها څــــلوریزې غــــــزلونه تـول زمــــا شماره

تـش پـه نـوم نـر خــواص؛ لباس د جـینکو کوي
یو نـیم هلک هـــم نعــیم جــانه پـه لیلا شماره

محمدنعــیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

د خدایؐ رضا ده؛ ترې قـربان پـه بســم الله کرځم
ځوانه ځوانی کې په ملا مات یـم پر امسا کرځم

د جوماتو ملا امام وم؛ خـدایؐ دې کــور ړنګ کړه
ستا لـه سترګک نه را په دې خـوا پـه هـوا ګرځم

مـور جانې پرې مې ږده سنګر کې دا يهـود شړم
د ګـــران وطـــن ودانـــېدو پـسې مې بیا ګرځم

سپی مې لـه تا ښه دی؛ سپېڅې خـوار مې مه ګڼه
دَ وخت پاچا یـم پـه لـباس کې د ګــــدا ګرځم

په مسلمانو خـونـدو ورونو شکر ښـه ګران یم
د بې ایــمانـو پـه نظــــــر لکــــــه بلا ګرځم

دومــر بخت نلـرم؛ خو بیا هم که در یـاد شـولم
د کابل جان کارته سخي زیارت شـاو خــوا ګرځم

محمدنعـیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د نن نه ورســـته به یوه ورځ په دې دنیا نـه وی
افـــسوز افـــسوز چې ځـــان وژنه نـاروا نـه وی

سخت رانه ځـان پرې ګنهګار شـــولو توبه توبه
درېغی سپین مخي؛ غـــنمرنګ ببخي پیدا نـه وی

خدایﷻ که مې خوا ته درکتلي وی؛ کنځل مه کړه
چې په حجاب کې وی؛ انداز دې؛ دې خطا نه وی

یا مې یو څه د احسان وس ور ســـره شـوی وی
یا مې د خـــــــــوندو ورونـو زه بلا؛ لالا نـه وی

څـنګه بې ځـواب کوم؛ خـالقه د محـشر په ورځ
ښــــکلو مخـو ته تش کاته کاشکی ګـنا نه وی

ستا په شان مست به ګرځېدم جهاد مې څه کوو
پـه پاک قـــــران او احـــادیثو کـه آګا نـه وی

هغه دې یـاد دي نعـیم جانه چې بار بار دې وېل
اخ؛ درېغی درېغی په دې شپه پسې ســـبا نه وی
محمدنعیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital

غــزل

یوه ورځ به واورې نعــــیم جــان مړ دی
د ســـــولې؛ امــن په ارمــــــان مړ دی

واه؛ څه مخلــوق دی جــــنازې ته ګــوره
فــکر کــوم؛ کــوم خـــېتو خـــان مړ دی

چې پــرې راټول دي ځـــــــناور دسیمې
ښـــــکاري ددې رمې څـــــــاروان مړ دی

شوندې مې ځکه ســرې پولۍ دي دواړه
بېګاه مې خـــوب لـــیدو جــانان مړ دی

په مخ یې مچ کړم؛ ماوېل څه کړې تروږې
وېلې یو زوی مې ســتا په شــان مړ دی

انګار، انګار چـــم کې شـــونډان ســتایي
د یوه نیم شـــــاعر وجـــــدان مړ دي

شاید یـــوه شـــپه څوک در نارې کړي چې
پـــه دروازه کې مـــو یو ځـــــوان مړ دی

محمد نعـــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

سخت درتـه وړی یـم، مـلالې که دې یـار شـمه
په ښکولېدو، راښکولېدو به دې خون کار شـمه

چې په هـر ځای کې راپه یاد شې عتبار وکړه
همغه ځای کې ګونـدې ووهـم خـــومار شمه

خیر زما لار کې دې شنه وي، دا زغـملی شـم
الله ج دې نکــړي زه د بـل پـه لار کې خــار شمه

په شرق او غرب کې پښتنو پېغلو باور وکړئ
که مو له خوندو کمې بولـم زه دې خـوار شـمه

عــذت چې وړي، تـولعنتونه پـه هــغه دوښـمـن
وچ پـه تـندي چې سـړی ولي هـغه ځار شمه

نعیمه؛ ژونـد کې مې ډنـده اخېستې نن سبا
راپسې ګـــوره لـــــیونی د کابل ښــــار شمه
(محمدنعیم ورورک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دردمن، خـــوږمن تـبا يمـه زه نـه يـم
اتـــيا کـلـــــــن بـوډا يمـه زه نـه يـم

اخېر مې کوره ځان درسترګو تور کړ
دښـــکلـو اينګــــرېبا يمـه زه نـه يـم

واره خـــويندې او ورونـه مې ګلونـه
ور ځــــــار زه ئې لالا يـمـه زه نـه يـم

تبريک تبريک خدایٔ درکړم بخـتورې
دهــــر مــــــرض دوا يمـه زه نـه يـم

پـاګل چې پـه مـا تېر قـيامتو نکړم
قـــسم پـه خـدایٔ بـلا يمـه زه نـه يـم

مسـلم، افــغان، پښــتون الحــمدالله
خــوشــبخــته د دنيا يمـه زه نـه يـم

هر يو غزل او هر غزل بيت؛ بيت مې
د تک، تک درد غــوغـا يمه زه نـه يـم

نعـيمه! دشـنو خـرو پـه تولي ګـډ يـم
فـــــتواوې دي مــــلا يمـه زه نـه يـم

محـمدنعـيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند رټلی در په در یم خوند مې نشته
غرق او فرق خاورې په سر یم خوند مې نشته

آرمانونه راکې ګود مات، هیلې مړې دي
خپل نصیب سره تکر یم خوند مې نشته

د چا لاس، پښې، دچا کور نشته، څوک وږي
هر افغان ته خون ځیګر یم خوند مې نشته

عاشقی کې مې هم لوی منافق شماره
په حیا، شرم خبر یم خوند مې نشته

په دې خېټه، کونټي بوج دي، زیب نه کړي
زه اسکلیټ غوندې ډنګر یم خوند مې نشته

د ادې جانې ئې خوښ یم نعیم جانه!
پلار ئې وائي لندغر یم خوند مې نشته

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

.

له پتنگـتوبه مې زړه چــوي په رڼا پسې ړونـد شوم
خومره وړده شپه ده خالقه په سـبا پسې ړوند شوم

د تره زامـنو مـړ مې نکـړئ خـير يو ځل درځـم
په خپله خـاوره خـپل وطن کلي کلا پسې ړوند شوم

څوک يې بدرنګه څوک يې توره څـوک يې جته بولي
زه يې نړۍ کې جوړه نه وينم صـفا پسې ړوند شوم

اورپا کې ميشته مسافـرو د خولو کش مې واخېست
هر يوه ويل د خـپل وطن ابو هـوا پسې ړوند شوم

اې نور خــو دې هره نخـره وکړه په نعـيم ملنګ
دخدای لپاره ړوند مې مه بوله په تا پسې ړوند شوم

{محمدنعيم ورورک}

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

زیـر جـمله مې د تـمام ژونـدون داسـتان دی
زه پـه روح؛ روح مې پـه مـا بـاندې تاوان دی

جهنمي یم سـل پـه سل نظــر عــمل تـه
جــــنتي یـم؛ جـنـتي (رب) مهــــربان دی

یـو ځـای درد نکـړي طبیبه تـول وجــود مې
توک توک؛ ځب ځب پاک صفا افغانستان دی

مـاتـه قـــوم؛ سـمت؛ نـژاد؛ ژبـه بې معـنا دي
زما خور ده؛ ورور دی صرف چې مسلمان دی

څـه ورځـه پـه مخ دې ښـه شـه کـبرجـنه
تانه ښکلی به مې یار کړي خدای رحـمان دی

سراسـر وطـن مې کور دی؛ زېږون ځـای مې
د وردګـو؛ بندې چـک؛ انبوخـاک جـان دی

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

ښه غیـرتي به وي خـو بیا هـم ورخطا کـړي سړی
دا ځینې پرېکـړې د تقدیر پـړینګ په ژړاکـــړي سړی

تـــر اطـــرافي جینکـــو ځار هیـڅ تاوان نه اړوي
رنګ یې دې ورک شي دښار نجونې خو ګډا کړي سړی

خـــوښه دې ځې کنه خـــو بې لـه تا به داسې یمـه
لکه تي خور ماشـوم چې مور څخه جـدا کـړي سړی

بچي بې لارې شول خواري یې هیڅ شوه هلته ګـورئ
مخ په قبلـــه ولاړ د خپـل مـرګي دعـــا کـــړي سړی

شاعـري هم ښه وي نعیمـه پس له مـرګه قــوم کې
حمزه، رحمان، خوشحال ختک غونـدې بابا کـړي سړی

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

قانع یم دیـــره ستـــره ګـنا وشـــوه رانـه ګــرانـه
پـــرون چې راپـــرېږي نه وتلې کـــور ودان آسمانه

چې پـــتـه درتـه ولګي زمـــــا پـه زړه د پـټ درد
عاشـــقه شې ته هـــــم په تاته ورتـه بې وجـــدانه

ثــواب به دې وي خـير زنـدګۍ نه مې زړه تـــور دی
جـــونګـړه مې را وارتـيږه کې مـړ مې کــره بارانه

چې سترګې مې په سترګو نه ورلګي پاک دې ړوندشم
شـــرمېږم په کړو وړو دې لـــه وحـــشيانـو انسانه

د خـدایؒ لپاره کـــړنګ وهـــه لـــه مرګـه نجات راکـړه
روژه مې ده لـــه تنـــدې په کـــوما کې يـــم آذانه

نعيـــم بانـــدې يـــو غـړ درسره وکـړه درنه ځار شم
ســـودا ئې ده چې شـــته ئې کـــه وتلی ئې ايـــمانه

محمدنعيـم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

کـــلابهٔ هــر يو لفــظ دې کيسې کـــوي قــسم ده
کيسې دجــلب او جـــذب ياراني کـــوي قــسم ده

جګړه ده، زمــوږ کــور کلی کې لولپه شـــو، ګـــوره
دوی واړه ميليونر شـــول، لا مـــزې کـــوي قــسم ده

د وخـــت لباسي مينې يار د يار تر فـــام بلا کړ
دېرى ئې د وژنې ارادې کـــــــــــــوي قــسم ده

تر مـــور په مهـــربان خدایٔ چې يقين لـــري، بيا ولې؟
شـــېخ: دومـــره له دوزخه انديښنې کـــوي قسم ده

خـــواران ئې چې اشـــغالو کې دودی په لـــته وينم
خانانو ته د ملک مې زړه ښـــېرې کـــوي قــسم ده

قربان ئې شم صحيح ده، ښکلي تول ښکلي دي بېلکل
نعـــــــيمهٔ خـــو وردک بېخي شـــغلې کوي قــسم ده
محـــمدنعـــيم وردک

(c) ketabton.com: The Digital Library

{غزل}

تـوتې تـوتې شــول دیوالونـه زلزلــه ده مــورې
د کوتې ور را څخــه ورک دی تــوره شپه ده مورې

څه نازولي ګلوریــن ځــوانان یې غبــږ ته ورځي
مــزې یــې وکــړې بختــوره هـدیـره ده مــورې

په هغـه پورې مخامخ کـور کې یـوه پېغـله اوسي
مـخ یې رنـا کـوي بـاور وکـړه دیــوه ده مـورې

ما ته د زیات عمـر دعـا مه کـوه قـربان دې شــمه
غریب ته مرګ ښه وي په مرګ کې یې فایده ده مورې

لاړه شــه کـلي کې پشکــه راتــه وکـړه ګـرانې
توبه تـوبه د ښـار له حـورو مې تــوبه ده مــورې

په پـر مخ تــللو هیــوادو کې یې عــلاج ونشــو
مړو کې یې شماره نعیم جان نـور فیصلـه ده مورې

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي خو ډير دي زړه مې تا غواړي
د ستا کيسې د ستا خندا غواړي

يوه شيبه مې آرام نه پرېږدي
لکه ماشوم چې څه له چا غواړي

تعويذ مې هم ورته پرون وکړ
خو خداى وهلى دې نن بيا غواړي

دا پاګل زړه به مې ما هم کړي پاګل
نعيمه خامخا همدا غواړي

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په خيالي آس مې پښــه واړوه شاعــر شوم
د مـلنګ عـــبدالرحمن بابا په خبـر شـــوم

ورځ بــه راشي ســـلامي به راتــه وکـــړي
پروانکړي چې ته زور شوې نن زه زبـر شوم

تېره شپه مې چې په خوب کې چېغې وکړې
خوب مې ولیـد خدایه مکړې چې کافر شوم

سپېلني غوندې بې ستا مـخ ته لـوګی کړم
کابـــل جانــه کــه ددې نـــرۍ آمـر شــوم

حـــج مې وکــړ خـــو پيــسې حـلالې نه وې
پخوانی نور مې کې ولاړ بـلا په خبـر شـوم

نـه راځـي نـه راتــه زنـګ وهـي نعيمـــه
فـکر کــړم له تــمامي يارانـــو حبـر شـــوم

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نران خپله خپل نامه باندې لوېږي
نرښځي د پلار نيکه په نوم نازېږي

را روانې جمعې ورځ باندې قيامت دی
بزرګ نه يم علامونه معلومېږي

سوله نه راځي که راغلله را توه کړئ
څو يهود وي وضعه نور هم خرابېږي

هديره کې پر يارانو بيراغ وينې
يوه ورځ به پر مونږ هم داسې رپېږي

خوله د خدای له وېرې نشم ترې اخېستی
داسې نه ده چې خوبان مې نه خوښېږي

خپل نصيب نه مندې مه وهه نعيمه
په آسمان بېئ که پر ځمکه در رسېږي

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

په یوه کـتاب کې نن د حـــورو د ښــکلا کیسې وي
عـــتبار وکــړه ګــرانې پاکې صفا ســـتا کیسې وي

مـنم دروغ وي؛ خو شهوت ته یې څوک نه هڅول
دي ســـریالونو نه مـــو ښې هـــا د انا کیسې وي

یهودي دوست شول خدایٔ په سپینو ګیرو وشرمول
تـل بې چې خـــولو کې د جـــــهاد او لاالا کیسې وي

سخت خوند یې وکړ توله شپه ناست وم یارانو سره
د ســـولې امـن ګـــران وطـن ودانېدا کیسې وي

ورســـره همـــراز طالب؛ خـلاف یې امـــریکا قتلـول
زمـا په ژونـد لمسایانو دلته صرف همدا کیسې وي

ولې برعکس شوي؛ نعـیم جانه؛ وایه څه دروشـول
ستا خو په خوله کې پخوا تولې د خندا کیسې وي

محمدنعـیم ورورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

نور خو لاځه حتا په سـر کې مې وېښتـه خوږېږي
يـو غـړی نشته په وجـود کې مې چې نه خوږېږي

يـوه مسافـر د ځانکـدن آخـر سلګۍ کې ويـل
په خپل وطـن کلي او کـور پسې مې زړه خوږېږي

زه څـه د هغې يا د دغې دلې غـــړی نـه يـم
پـه دې خاطـــر ژاړم چې دواړه پښتانـه خوږېږي

چاچې په جنګ يـو اچـولي يو پـربل مـو وژني
خدايه خواږه بچيان يې مړه کړي چې پرې وخوږېږي

څوک چې دوا وي د تـول کلي په ژونـــدو نعيمـه
خـود بې په مـــرګ د کلي تـول واړه زاړه خوږېږي

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

د جټ شادي غونډې رنګ رنګ مې ګډوې ژونده
راباندې ودې کـــړې د نکـــړلو نخـــرې ژونده

نن تر پرون؛ سـبا تر نن سخت؛ يعني دم پر دم
غـــواښ مـــاتـونکي ګـــوزارونه راکـــوې ژونده

داسې رشخند؛ داسې دې هېڅ کړم؛ انسانان لا څه
شنه خره د چم راپورې خاندي کې منې ژونده

زه دې عـــزت سـر بلـندۍ طـــرف ته کشکوم
ته ورځ تر بلې د ذلت پلـــــو ته ځې ژونده

ډېر درنه ژاړي؛ چاپېريال کې دا مـــنم سخت يې
خـــو په نعـــــيم ببخي مېچنې تاووې ژونده

محمدنعــــــيم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

څه وخت وو؛ یاد ئې راولي مسته ژړا پسې
زمـا چې تاپسې وتې سـترګې سـتا ماپسې

خــلک خـــو وايي، په تیارو پسې رڼا راځي
په ما خو پرله پسې تیارې اوري رڼا پسې

څو مو زاړه غله، قاتلین او خاینان تر مخ دي
بې غمه اوسئ خــدای که ورسـو دنیا پسې

مسلمانی کې ددې خلکـو شېخه څـه وائې
قران یې اېښی مسنوي قـــانون په شا پسې

بانه دي سترګو رېبدو کې کارته پورته نه ځي
پل خشتي مسجد کې لمونځ کېږي ملا پسې

نعیمه؛ پرېږده په توپک مئین دي غږ نه آوري
رب دې دیـوه لـبه تبا کــــړي تول بلا پسې

محمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې جفا وکړې، له تا چې ناروا وشي
ګیله په تامئین نادان زره نه زما وشي

زما څادر کې ئې چې زما ځنګ کې را پټه کړي
ها غټه، غټه چارمغزي ډلی دي بیا وشي

ژارم له دې غمه چې زه به توري خاوري یم
کني یوه ورځ به ملک کې سوله خامخا وشي

اخېر اسلام دی راځئ موږ مخونه پټ کړو ترې
دیمکراسي ده؛ نجینکو خدایځ که حیا وشي

نعیمه! پاخه منده ترره هم په ځنګ کې غوایږي
ګومان مې نشي چې کوم کار دې تش په دعا وشي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینې دې راجوړه داسې چاره کړه
ورکه مې په زر لارو کې لاره کړه

پروفایل ئې انګلش، دپښتو ورځ لمانځي
دغه پښتانو پښتو مرداره کړه

چې پیر صیب، پیر صیب وایې لاس مې ښکل کړې
خدای(ج) پاک دې زما د دم بیماره کړه

دېر یاران په دې راځیني څنګ کوي
وائي! بنده خوله له حق ګفتاره کړه

اې! د بام په سر جینۍ که ګل نه وي
خیر یوه چپلکه را ګوزاره کړه

اخ! که پاچاهي د نعیم جان شوله
یوه شه نو چې توله ئې درځاره کړه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر محمد نعيم وردګ

غزل

داګـــتــــره لرې جـــورېـــدو وتلی؛

چاودلی زړه مــــې له ګنـــــدو وتلی؛

وضع يې ښه ده له ما ځـوان ښکاريږي؛

کنې قســــم ده له شپـــېـــتـــو وتلی؛

چرسي بنګي چې شوه که پلاردې هم وه؛

خرو کې يې شمار کــــړه له سړو وتلی؛

پښتـــو دې وايي چې غيــرت نه لري؛

هــــغه ســــړی له پښتانــــو وتلی؛

چا چې نعيم وويشت په غبشي باندې؛

شکـــــــر نن خپله تر هغــو وتلی؛؛

(c) kenkitaboon.com: The Digital Library

غــزل

چې وخت و؛ کبر دې کوو اوس لاس مروړل څه معنا
په سـيلاب وړې يار ته بيا لارې څـارل څه معنا

مـوږ لونې پلـورو په پيسو؛ دوئ به ژونـدۍ خښوې
ځان له اسـلام مخـکې کـفارو ښه گـڼل څه معنا

چې کارنامې يې د مـېړه وي؛ مـېړني هـغه دي
تر غـوړو برېت؛ پگـړۍ له سـره تاوول څه معنا

وروره راځه چې يو بل معاف؛ ظالم په خدای وسپارو
په مـردارۍ کې لا لـرگی پسې وهـل څه معنا

چې په هوا يې پردي جاز؛ ځمکه ټانکـونه گـرځي
په داسې مـلک کې آزادۍ ورځې لمانځـل څه معنا

دردمـنو زړونو نه، د درد سـر اخـېستل دي؛ وايم
که چـا تپوس وکـړ نعـيم لالا غـزل څه معنا

محمدنعـيم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د پاڼ او پړانګ تر منځ راغلی یمه
خدایزده د چا آزار وهلی یمه

بې غیرت نه یم لست کې ځکه راغلم
غریبی بند په بند ترلی یمه

ته چې په آس د پېغلتوب سوره شوې
پېریانو هغه ورځ نیولی یمه

مغروری لرې ما سره کله ښائي
سره زر خو نه، د خاورو ځلی یمه

خپله پګړی خور ته تګری پسروم
نری په دې جرم رټلی یمه

د تورو جنګ کې په سر نر نه لرم
د سترګو جنګ کې خدای وهلی یمه

وردګ ځوانانو ته دېوال نعیمه
نور له جمله ځوانانو ښکلی یمه

محمدنعیم وروړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګ ته انتظار نور خــوشحـالي څه وه
اور کې اړخ په اړخ شــوم زندګي څه وه

هسې شــــرمـــــول مســـلماني، یعني
خلکـو کې دوخـــــت مســـلماني څه وه

شاید خـوند ئې هسې، شـاید داسې وي
افف؛ دســپینې خــولې نـادیدګي څه وه

تور دزړه براس ایستل په سپین رنګ کې
شعـر؛ او شـاعـران؛ او شاعـري څه وه

یعـني بنده کې دګـل ګـــلاب ګـــول
شیرک وو، کامل شیرک، عـاشقي څه وه

ساه وتـل وجـــودنه، ځـانکـــدن صـفا
خــپل وطـن نه تلل مســافــري څه وه

وړل په تمـــامي معــــنا آزار دې د یار
مـــنځ کې دیـارانو بې غــوري څه وو

هلـته خـــانده، دلـته طـــلایي دوران
ژونـد د آزادۍ مجـــــــــــردی څه وه

زه به چې معین شوم پرې واده به شوه
خدایزده (نعیم جـانه) بـدبختي څه وه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه له سوخته برکت نام خدا ووایم
یو نه دی؛ دوه نه دی؛ په کوم درد وی، الله ووایم

چې هر څو دروند غم وو؛ بیا نه ژاړم همدومره بس
راپسې ګوره خپل وصیت هم په خندا ووایم

پر ما د تېرې زندګۍ چې څوک له ما وپوښتي
په وچه پروت ژوندی ماهی فرض کړه؛ کوتا ووایم

راکې ایمان ته مې چې فام شي؛ بدبختۍ غرو لاندې
خوش بخت ترین انسان ځان ته د دنیا ووایم

چې په اېرګین سر مو خبښ نکړم؛ پرېږدی سپیان مې وخوري
د انبوخاک ځوانانو پوه شولې؛ که بیا ووایم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای هی فنکار به دې دمرګ په خوب ویده وي یوه ورځ
غـزله ته به ئې، د لـوی واړه به خــوله وي یوه ورځ

د بې آزاره او ملنګــــــې زندګــــــــې په یاد ئې
رنګ به دلـمر په کلي خړ غـمجن سپېره وي یوه ورځ

خلک دې وائي ولاړل ورک شول؛ نه؛ ما خوب لیدلی
ســـوېر طاقت دتول جـهان به پښـتانه وي یوه ورځ

چې دمـــلامــاتي اقـــتصاد دوس ورمـېږ ته ګـــورم
واړه آثار به مې ناچاپ راپسې وراســـته وي یوه ورځ

څه ته او خــدای لاس دې مینځلي که لا طمـعه لرې
نعـیمه څه فکـر کړې؟ ستا به هم واده وي یوه ورځ

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

پرېـږده؛ تـول ژوند مې هـم سـفر ښه دی
زه دغــم مخ؛ غــم مې اســتر ښه دی

د ځــان صفت نکــړم؛ خــو گــــوره؛ اې
تـر خـــېټور مــــېږه ډنګـــر ښـه دی

اســـرافيل جــانه د يـو بل تـر قـــتل
شپېلۍ دې پوه کـړه؛ عام محشر ښه دی

وروره ګل پـوش کـړه؛ چې نـاوکـه راوړو
پردي، آيلکس نـه خـــپل ټېکـټر ښـه دی

ورک شـه پـه شـاتـو کې تـرخــه نـه وی
پښـــتون کـه کـوز دی، او کـه بـر ښه دی

خوب مې لېدو جوړه په تخت ناست وو
چـا وېل سـپوږمۍ چـا وېل لـمر ښه دی

ترې مړ يا جوړ شي، تل څوک نه رنځوي
نعيمه؛ مــات زړه نــه؛ مــات سـر ښه دی

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ولې دې کم کړم لـه هـر چـا نصیبـه
څـه مې خطـا وه څـه ګنـا نصیبـه

د غمو غـرونه دې په سر را بار کـړل
په ماشوم توب دې کړم بـوډا نصیبه

د مـرګ او ژوند تـر منځ دې وتـړلم
حیران حیران ګـورم هر خوا نصیبه

ښنګه دې یو له بل نه ورک کړو کوره
زه لـه آشنـا؛ آشنـا لـه مـا نصیبـه

ما خو آسمـان تـه دتلـو هـوډ لـرلو
تا پـه کـوهـي کې کـړم خطا نصیبه

داسې دوښمن هم پر دوښمن نـه کوي
څه چې نعیم سـره وکـړل تا نصیبـه

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

خـــدایځ مـــهربان دی؛ هـــــره لاره کې به دام نـه وي
بېرې دبخت به مې عـمري ځـای په ځـای جـام نه وي

ســتانه د تللـو هـــر کـدم مې واتنونه فـــرض کـړه
ســـتا په طـــرف مې کـــېلومـــــتر لاره ګام نه وي

یک طـرفـه مې ئې شـېرین پلار سـره هـم نه مـنم
بل مـــــقابل چې نزاکـــــت او احــــــــترام نه وي

مـــریخـه ولـــیکه ملي وحــــــدت دوران په یاد کې
هېڅ ترې کم هم نه دی؛ که زیات تر قــتلې عـام نه وي

څوک سنګ وېشتونکي روانیان؛ څوک ځنځیریان کړل وخت
(نعـــــیم) غـــزل لـــیکي په زور الــــهام ملهام نه وي

محـمدنعـیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه تېر نه یم په دعـــاګانو دې نګاره غواړم
پلار دې کافر شو اوس دې راساً له باداره غواړم

نور دې دګل په باد خدایځ مه وهه، فقط او فقط
په ما پسې دې لکه زه، تا پسې بیماره غواړم

زما وطن اخېستی اور دې هم خاموش شي او یا
اســـمان پرېوتی پرې دنیا واړه انګاره غواړم

مورې سرو سپينو پسې مه ګرځه، خبره واوره
صرف مسلمانه؛ باشــــرفه، پدر داره غواړم

(نعیمه) خدایځ شته د دنیا په نعمتونو کې اوس
اول، اول ســـوله وطن کې برقــــراره غواړم

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه رنګه ګـــران چې دي پـــر ما یاران
داسې به نه وي ګـــران پـــر چا یاران

پـــرې افتـــخار کـــوم الحمـــــــدالله
اللـــه ج راکـــړي بـــا وفـــا یـــاران

خـــدایه خـــــوشحاله او آرام ئې لـــرې
دي مې چې هــــر ځای په دونیا یـــاران

تر ورڅو زیات که نه وي کم هـــم نه وي
پـــه دغـــه شـــرط چې وي رښتیا یـــاران

ما پیـــدا کـــړي قـــیمتي قـــــــیمتي
تـــول لکـــه لعـــل لکه طـــلا یـــاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هـــر ځای وینې
هغـــه دي تـــــول دي د لالا یـــــاران

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

ښــه خاطـــره دې پــر یاد نه راځـي چې ووایمه
شکر چې تېر شوې ژونده نور درته څه نه وایمه

تا سـم د لاسه کانی واخېستــو کنځلې کــوې
لږ غوږ خـو نیسه چې بد وایــم کــه ښــه وایمه

که مسلمان وي نو هتمــاً وائي مبارکه دې شـــه
د نجلۍ پــلار ته پاک سپا نــن حال د زړه وایمه

څوک غنمرګ څوک وائي زیږ څوک وائي سپین یار ښه وي
چې وفـــا ولـــري تـک تـــور دې وي دا زه وایمـــه

هر څه مې هیر شي ستا پر مخ کې د ګونګي په څېر شم
ستا په غایب کې وایـم نن به خامخا درتـه یــو څه وایمه

ویـل یې دیـر خونـــد راکـــوي زه چې دودۍ پخــوم
نعیمــــه تـــــل د ستـــا غـــزل پــه تناره وایـــمه

محمدنعیــــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره تیاره وه نه چراغ وو نه سپوږمۍ وه بېګه
وږې ویده شوم نه اوبه وې نه ډوډۍ وه بېګه

سورخي پـوډرې يې وهلې وې انـا مې ښيـم
پاکه صفا څـورلس کلنـه شهـزادګۍ وه بېـګه

پښتانه بيا يو شول ډيوريند پوله يې ورانه کړله
خـوب مې ليـدو له وېـرې تبـه د نرۍ وه بېـګه

سپي يې را وشکيرو تمـامه شپه مې منډې کړې
خدايزده چې ولې د کافر لور ليونۍ وه بېګه

دغم ډالر پسې يې ځـان د ځنـاور په څيـر کړو
ددې سرې ډيره ښـه ګيـره او پـګړۍ وه بېـګه

نعيمه ياد کې دې په نيمه شپه تر دره راغلم
چـا راليکلې دا جــمله په دروازګۍ وه بېګه

محمد نعيــــــــم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون راغللم سبا مې جنازه ده
زندګي ددې دونيا هم درامه ده

يو خاصيت مې انساني درکې درک نکړ
نور مې ستا له ياراني ښخه توبه ده

دا زه نه وايم هاشم لوکری وائي
چې پتلون ئې وو په تن کې پاحشه ده

يو د بل سپکې ته ناست دي په خپل منځ کې
فعلاً کلي نه د ښار زندګي ښه ده

يهودي جازونه بيا ډير سرګردان دي
فکر کرم ملا امام باندې چاپه ده

په جرئت وايم د تول جهان په سطحه
پښتنه پيغله په پېغلو کې ښايسته ده

جمعه ګي به نور دايم راځو نعيمه
دا وردګ خو په خدای سم جنت خانه ده
محمدنعيم "ورورک"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولقافیزه غزل

پوره د هر افـغان آرمـان کــړې ربـه
د امن کــور افــغانسـتان کـړې ربـه

راته ښـایسته یې تـر جهان کـړې ربـه
دښتې داګونـه سـره ګـلان کـړې ربه

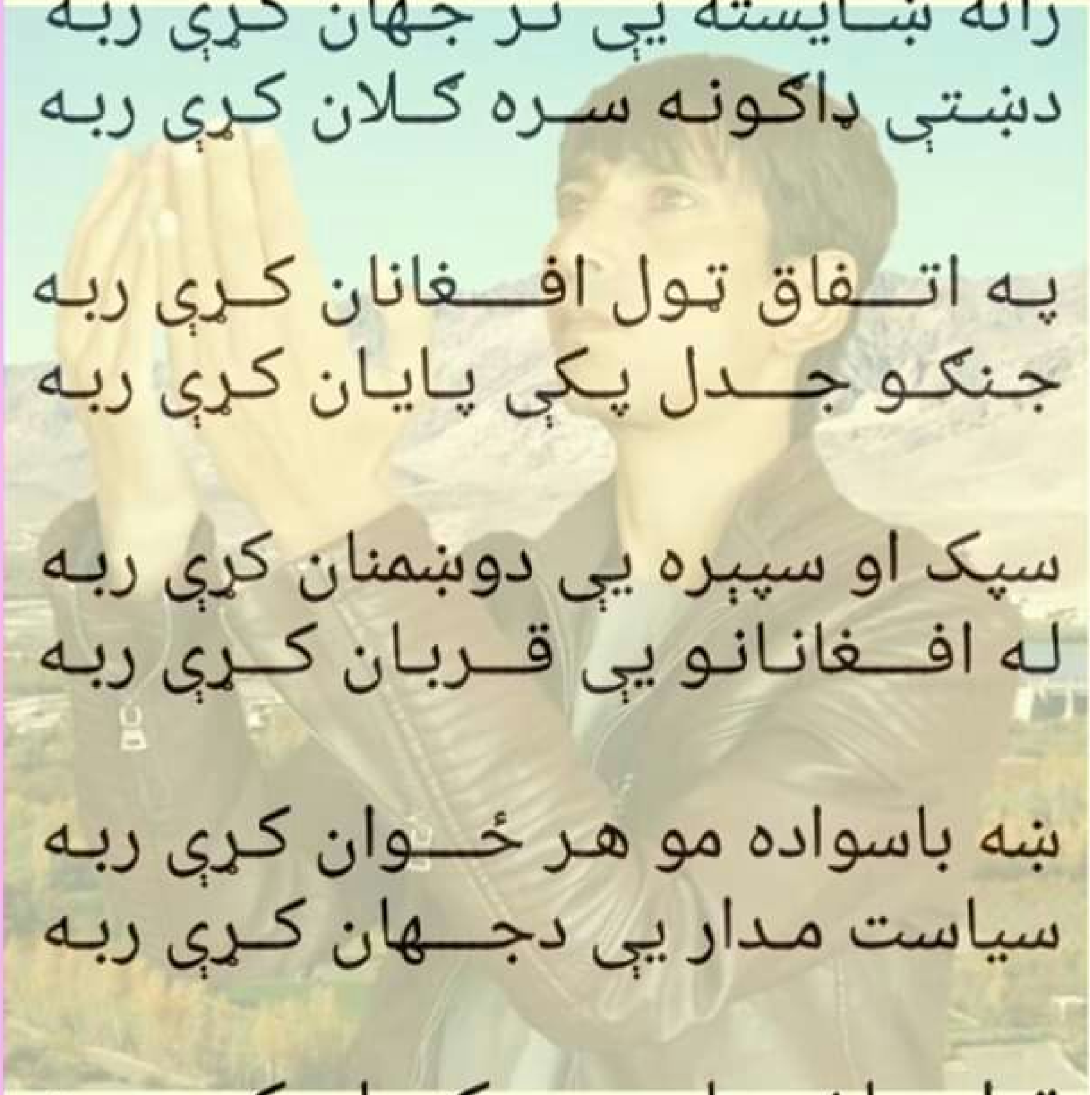

په اتــفاق ټـول افــغانان کـړې ربـه
جنګـو جــدل پکې پایان کـړې ربـه

سپک او سپېره یې دوښمنان کړې ربـه
له افــغانانو یې قــربان کــړې ربه

ښه باسواده مو هر ځــوان کـړې ربـه
سیاست مـدار یې دجـــهان کــړې ربـه

ټول ماشومان مـو مکتبیان کـړې ربـه
څوک انجینر څوک مولیان کړې ربـه

په خندا شنه ټـول افـغانان کـړې ربـه
قــبوله دعــا دنعـیم جان کـړې ربـه
محمدنعــیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

لکـه د ښـــار پـه څلـــور لاري کې مـــنار ولاړ یم
خلک نیم هسې ځي نیم داسې زه کــــرار ولاړ یم

ستا قــتلولونه مې خـپل شـــهادت غـــوره ګڼم
کاکازو بل مـــقابل څکــه نه کــــړم وار ولاړ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزه

څه په هنر دې دمنطق خلاف نخرې وکړې
ظاهراً جوړ يم، په باطن مې دې لمبې وکړې

ستا سره وعدې وروسته مې بلې سره اوکې نکړه
کني! قسم ده، زښته ډېرو اشارې وکړې

محمدنعيم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

مړ شوې په ښکلو پسې ګمرا زړګیه
زما بې شرمه، بې حیا زړګیه

تول ژوند کش ګیر کې تېر شو جوړ رانغلو
تا کوني نه کړم، ما ملا زړګیه

محمدنعیم وردگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه رنګـــه ګـــران چې دي پر ما یاران
دومـره به نه وي ګـــران په چا یاران

نعیمه ګل ګل ځوان چې هر ځای ویني
هـــغه دي تـــول دي د لالا یـــاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

څه ته او خدای ادبي اور دې پرې مړ کېږي کنه؟
تاپسې ماته شاعري مې دې خوښېږي کنه؟

تر دېواله یې سر راجګ کړ د رشخند په شکل
وېلې نعیمه سپینې خولې ته دې زره کېږي کنه؟
(محمدنعیم وردګ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

چې شاعر نه وم خپل محل کې مې چا نه پېژندم
شاعرۍ ځار دې شم، دنیا ته دې ور وپېژندم

نعیمه ښار کې پرون پته راته ولګېده
ملي بیراغ غونډې په خدای واړه زاړه پېژندم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزه

تور زلفې کړه شانه سبا اختر دی
په خندا خندا راځه سبا اختر دی

زه به ولیکم تندي باندې دستا نوم
ته نعیم پرې ولیکه سبا اختر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور تم کــــــــــــده تړلي روانېږي انشــاءالله
دســـولې ډېوه لــــــــېږي رڼا کـــېږي انشــاءالله

یو بل نه به په مینه غېږي تاو کـړو نعـیم جـانه
موږ دوی؛ دوی به له موږ نه؛ نه وېرېږي انشاءالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

{{زما کلی}}

راشـــه کې ګورې دونیایي جنت دي
ګپ مې و نکړ خدای راستي جنت دي

نعیمـه یو ځـــل انبوخـــــاک ووینه
خـپله بیـا وایي واقـــعي جنـــت دي

محمدنعیم وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

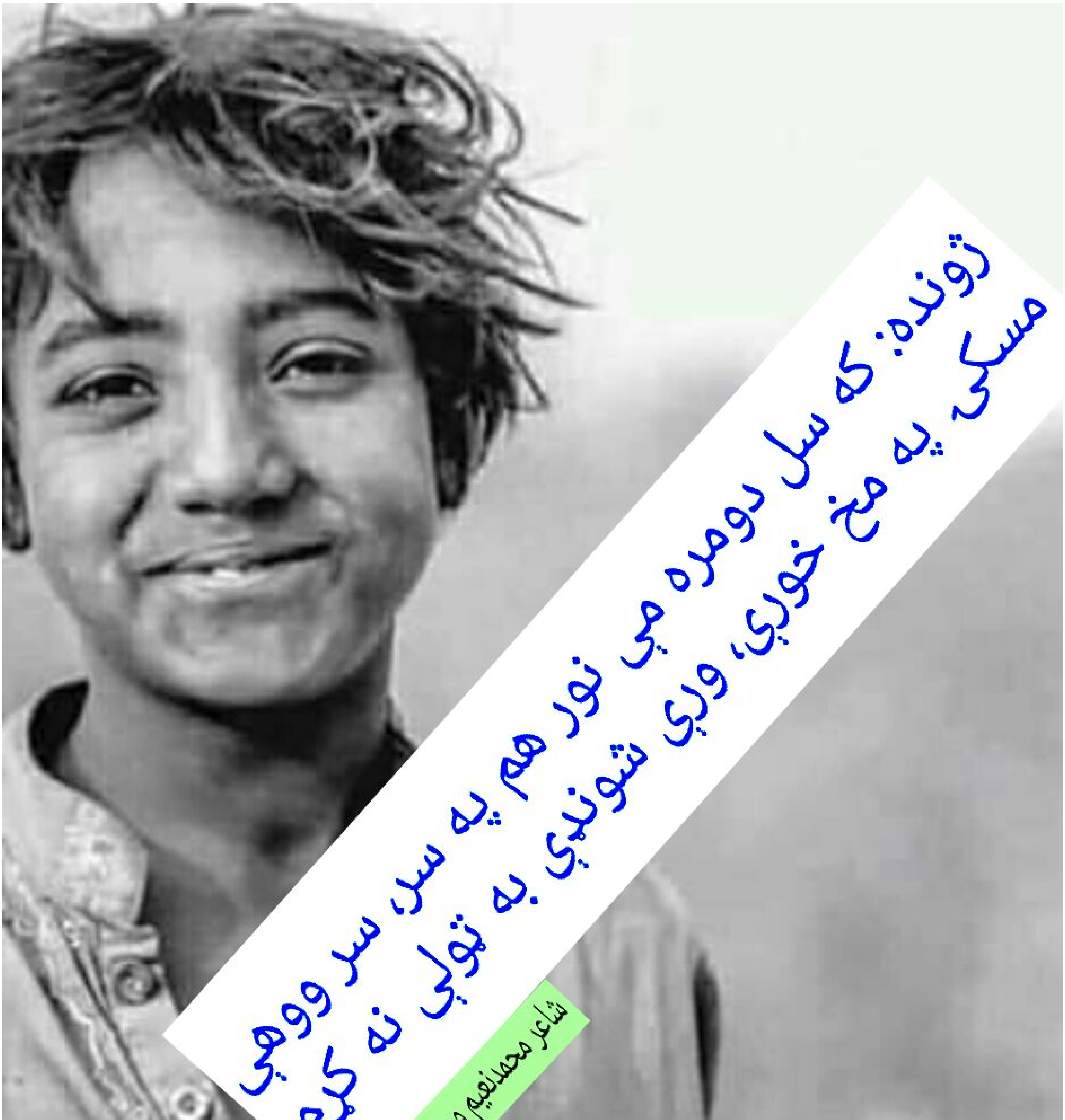

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library